

El rebost

Les plaques de la memòria, com les imatges de qualsevol fotografia, sempre es revelen en l'obscuritat. La meua tendra carn rosada estava aleshores enmig d'una llum de farina a la vora del Mediterrani, però va ser a l'interior d'un rebost tancat sota l'escala de pedra que servia de refugi on es va desvetllar per primera volta la meua consciència. Allí dins ma tia Pura resava: "*santo Dios, santo fuerte, santo inmortal, líbranos, Señor, de todo mal*". I a continuació, Rosario, la criada, repetia contestant a aquesta jaculatòria: ¡les bombes, ja estan ací les bombes! Uns sons profunds, densos i no molt llunyans acompanyaven aquesta pregaría, i això va ser la primera cosa que van sentir les meues orelles en aquest món, als 18 mesos d'edat, a part d'una música de violí. Els nacionals estaven bombardejant Nules sense cap raó estratègica, només pel plaer de deixar un poble reduït a runa, amb cavalleries esbudellades penjant dels balcons, i jo era a dos quilòmetres de distància dins un rebost que feia olor a oli verge d'oliva que, per descomptat, devia ser d'Artana.

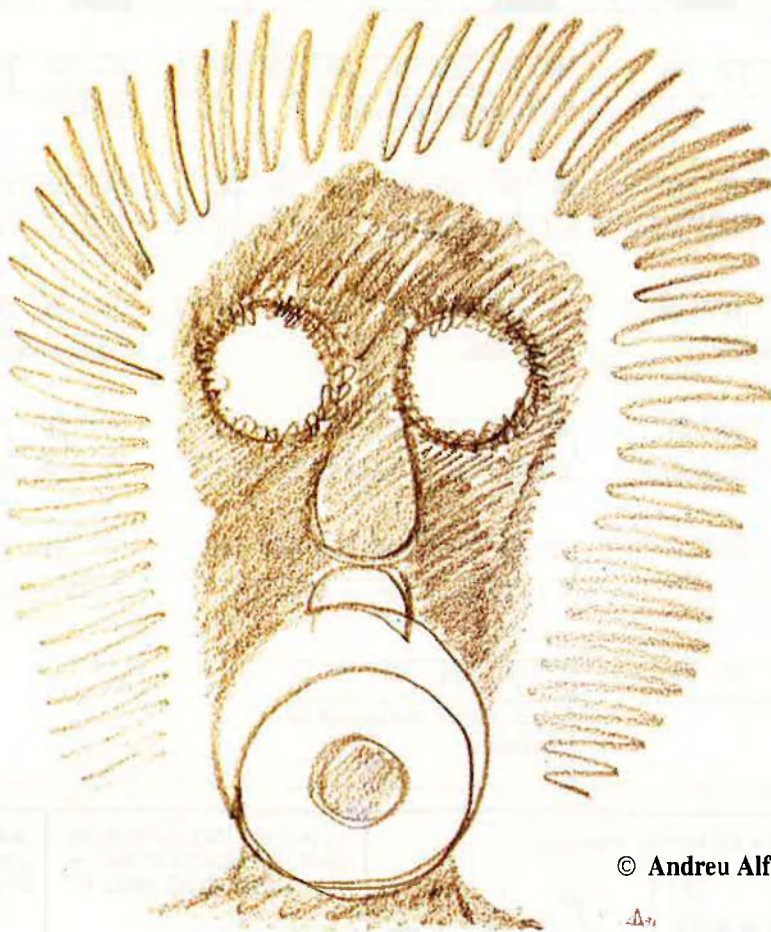
A casa venia tots els anys per primavera una dona d'Artana que era ampla, forta i terrenal com una escultura de Manolo Hugueta, vestida de negre amb el mocador de dol al cap. Duia la provisió d'oli de cada temporada i en aquell rebost obscur, on

l'inici de la meua consciència es va confondre després amb el terror, jo hi veia sent xiquet una llengua lluminosa amb reflexos verds que aquesta dona abocava en una gran tina de terrissa fina i esmaltada que ma mare tenia sempre a punt. Sense cap dubte, aquella tina ja era al rebost mentre queien les bombes i

obria el seu ull daurat perfumant la foscor d'aquell refugi. A gates, entre les cames d'aquells sers plens de feradat, jo em vaig escapar cap al menjador i perquè això no tornara a passar algú es va presentar davant meu amb una màscara de gas com un espectre al·lucinant i la imatge d'aquest ser terrible terrible que em va immobilitzar encara la porte associada al perfum d'oli verge d'oliva, i també al fondo sabor de pa que en distints estrats s'havia solidificat en aquell rebost durant unes quantes generacions.

Amb el temps, aquest buit de l'escala tancat amb una porta de morera amb quarterons era el lloc on en tornar de l'escola al migdia trobava sempre ma mare o la criada

Virgínia pastant. Jo era un xiquet de pàrvuls. Elles em sentien arribar pel so dels llapis Alpino, que repiquetejaven dins del baüet en la bossa, i aleshores del rebost eixia indefectiblement una veu imperiosa que deia: "¡Manuel, a l'aigua!" Durant tota la meua infància aquesta va ser la segona condemna a què em vaig veure sotmés, i també eixia d'aquell recinte ple de viandes.

© Andreu Alfaro

▲